

ветѣ станали сила. Еснафитѣ и търговцитѣ образували българско общество и поискали да получатъ своя народна българска църква, свое училище, своя книга. Съ други думи, българитѣ се усѣтили като народъ.

Селата сжщо се възродили. Нѣкои отъ изгоренитѣ села не можали да се построятъ на ново, та останали запустѣли и съборени селища, други се въздигнали бързо. Много отъ прокуденитѣ селяни се завърнали и къмъ 1840 година тѣ, съгласно издадениятъ отъ султанъ Абдулъ Меджидъ хатишерифъ, поискали да се освободятъ отъ крепостничеството и отъ робството на беюветѣ.

Така, по срѣдата на деветнадесети вѣкъ (1853 г. българитѣ и отъ градоветѣ и отъ селата се събудиха и поискаха свобода.

Турцитѣ отвориха очи съ очудване и рекоха:

— Досегашнитѣ раи, българитѣ, ни взематъ царството.

